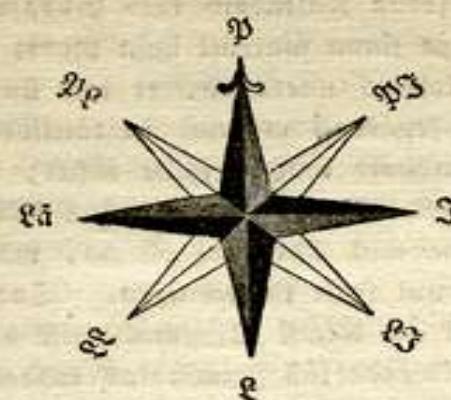

on, merredest, sobest, járwedest, jöedest ja allikadest ülles on töösnud, taewa pole, kos tedda siis tulest siina ja tänna aetakse. Kui aur veel alles maddalal on ja alles veel mõda metsi ja mäggesid eünast ülles kes rutab, siis üitakse tedda udduks, agga kui ta jo förgelle on sanud wersta kolm, nelli ehk wiis, ehk kolm, nelli ja wiis korda förgemallegi, siis antakse talle se nimmi: pilw ehk pilwed. Nende sees on mönnikord terve merri wett, mis meie ülle lendab tule peal, ilma et meie sedda iggas kord möttilekski. Igga auru tipp on üks weike, otsatu weike rakkusenne, seest õnes ja tuult täis, tuult mis öhhem on, kui se väljastpiddine tuul, kes tedda siis ülles litsub, kui wessi forki, kui sa tedda põhja wajutassid. Kui se aur nuid õige förgelle on töösnud, kos se tuul, kes ülles pole ifka öhhemaks ja öhhemaks lähheb, tedda ennam ei tösta; siis jäeb ta siina fikuma ehk öljuma, kui fork ve peale, ni kauaks, kui se tuul seal ülleraval eünast, olgu miks pärast taht, fülmemaks lobb, neid rakkuseisi siis kofku rõhuhub ja raekemaks teeb. Siis kukkuvad nad seal troppi ehk pissara wisi allta, ja se on siis se, mis üitakse wihm. On seal kukumisse jures kofkil allamat pool üks járk õige füurma tuult, kust nad läbbi kukkuvad, siis jäetavad nad se te peal ärra ja tullev siis füllle selge walgid ernid mahha. Se on rahhe, penike ehk jämme, mönnikord russika suruscd pähklid, ja se pölltu mees sedda kogguniste ei tahha.

Kuidas se välk ja mürristaminne ehk pilgne sünib, mis südlast süddant kohkuma ja märrisemma teeb, sest tahhan ma füllle üks teine kord räkida. Sekord agga seisiku nuid ükspäinis veel nende karide selletusseks se weikenne wiir sin ülespantud, mis karinäitjaks (Windrose) kutsutakse:

Se raag seal, kos P. otsas seisab, näitab põhja ehk põhja kari; P. J. näitab põhjaiddat; J — iddat; L J — lounaiddat; L — lounat; L E — lounalänt; L Ä — länt; P. E — põhjalänt. Kui sa nuid teada tahhad, kos pool se ilma sees se põhhi, ehk idda, ehk lään ehk üks teine neist karidesest on, siis sääda sa sedda enda karinäitjad nõnda ülles ühhe laua ehk aksa peale, et põhhi põhja ja louna lõune waastu seisma tulleb. Kubhu pole siis so karinäitja P. sibhib, seal pool on siis se põhhi; kohhu pole L — seal siis se louna, ja nõnda ifka eddasid need teised karid ka. Kos agga se õige louna seisab ilma sees, sedda sa jo tead, Se jossi ja seal kohhal taewa piri peal all, kos se päike feskpäwal õige förgemal ülleraval paistis.

Nuid, armas luggeja, kui ma sedda kõiki füllle ollen üttelnud sanud ja ma nuid emma kõnne sinnuga se kord lõppetama aksan, siis tuled sa, se on sinnu innimesse pilt ja nägg, müslle veel õige ärkalt mo waimu silmi eite, ehk küss ma sind ei tuñne, otsekui ka sa mind ei tuñne. Ma nõen sind — sest ma tean küss, kessele ma sedda sün kirjutan — sinnu waese pimmeda